

en lille Kende tilbage“. Det er altsaa ikke saa givet, at Anstalterne ville komme med Naturnødvendighed; det vil blive et Bevilgningspørgsmaal, som efter Omstændighederne nok kan have sine Vanskeligheder. Derfor tror jeg altid, at det vil være det sikreste at eksperimenterne, naar Forudsætningerne ere til Stede, og jeg erkender ikke, at de nu ere til Stede paa de forskellige Omraader, jeg har fremhævet. Naar det dernæst blev sagt om min Indvending mod § 4, at det var en Klasselov, at det var noget, som kunde siges om saa mange Bestemmelser, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at her er det den samme Handling — dette at drikke sig en Rus til — som i det ene Tilfælde kan paaføre den paagældende Tvangsarbejde indtil 3 Maaneder, medens den paagældende i det andet Tilfælde altsaa efter Omstændighederne kan slippe fri. Jeg er enig i, at Politivedtægten, naar den bestemmer Bøder for den, der vise sig offentlig i en saadan Tilstand, at det medfører Ulemper, naturlig maa anvendes i alle Tilfælde, men at fastsætte Straffe af indtil 3 Maaneders Fængsel i saadanne Tilfælde, hvor jeg ikke kan se, at der foreligger nogen som helst Nødvendighed for at straffe, saaledes som de i § 4 omhandlede Tilfælde, er at gøre en vilkaarlig Forskel, som der ingen Grund er til at gaa ind paa. — Med Hensyn til Bemærkningerne om § 38, har jeg den samme Opfattelse som det ærede Medlem for 12te Kreds (Bærentsen), at hvad man kunde gøre med Hensyn til Børn under 10 Aar, vil være vanskeligt at gennemføre med Hensyn til Børn under 14 Aar. Vi have fremdeles ikke faaet noget at vide om, hvor mange flere der kommer, eller om hvorvidt de Anstalter, der skulle rumme dem eller optage dem, ere til Stede. Selv om altsaa de formelle Indvendinger, at man nok kan finde ud af, hvem det offentlige er osv., ikke kunde gøres gældende, efter hvad den højtærede Minister mener, saa mener jeg, at Realiteten: hvor mange Børn det offentlige skal tage sig af, og om vi have Anstalter til at optage dem, er det, vi mangle Kendskab til og Forudsætninger for. Derfor mener jeg, at man ikke skulde nøjes med at afskrive denne Bestemmelse i § 38 i Straffeloven, men føje de ny, fyldigere Bestemmelser ind, som de forandrede Forudsætninger — nemlig, at man eventuelt kan faa et ubestemt større Antal Børn — nødvendiggøre, og det er dette, jeg mener, maatte være Forudsætningen for, at der kunde eksperimenteres paa dette Omraade.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede Medlem, der nu satte sig, stillede et Spørgsmaal, som jo utvivlsomt tilsigtede at vanskeliggøre Lovens Gennemførelse, idet han med megen Kløgt spurgte om noget, om hvilket han meget vel ved, at det Menneske er ikke født, som kan svare derpaa. Det ærede Medlem spurgte om, hvor mange forbryderiske Børn der kunde blive Spørgsmaal om, at det offentlige skulde tage sig af. Det kan intet Menneske sige. Det kan gennem Statistikken siges, hvor mange forbryderiske Børn der er mellem 10 og 14 Aar, altsaa hvor mange der have gjort sig skyldige i Forbrydelser, men hvor mange af dem der vise sig saa moralsk fordærvede, eller hvis Forbrydelser ere af saa graverende Natur, at det offentlige skønnes nødvendigvis at maatte tage sig af dem og træffe Sikrings- eller Opdragelsesforanstaltninger over for dem, det kan intet Menneske sige. Det vil være umuligt at svare paa det i Dag og lige saa umuligt den Dag, Straffeloven definitivt skal revideres, og man ligeledes definitivt skal revidere Bestemmelsen om den kriminelle Lavalder. Men som jeg sagde før: jeg tvivler ikke paa, at efterhaanden som det viser sig, hvor mange Pladser der er Brug for, og hvilke Foranstaltninger der er Brug for, om der er Brug for Opdragelsesanstalter og lignende, ville de ogsaa komme med Naturnødvendighed. Og der afskrækker det mig ingenlunde, at det ærede Medlem henviser til, at der skal Bevilling dertil, thi det viser sig altid, at naar en Sag virkelig viser sig nødvendig, er den høje Rigsdag fuldkommen villig til at bevilge det fornødne. Jeg behøver kun at henvise til, hvorledes Rigsdagen i dette Foraar paa mindre end en Maaned har vedtaget og gjort færdig en Lov om en Bevilling paa 780,000 Kr. til Udvidelse af Sindssygeanstalten i Viborg. Naar dette er sket een Gang, kan det ske flere Gange, hvis det er nødvendigt; ellers sker det naturligvis ikke. — Det ærede Medlem udtalte, at det, som Lovforslagets § 4 vilde straffe for, var i og for sig samme Handling, hvad enten Manden var rig eller fattig, nemlig det at drikke sig fuld, men at saaledes som Lovforslaget er affattet, slipper den rige fri, medens den fattige faar Straf. Dog, det er slet ikke rigtigt. Baade den rige og den fattige Bølle har Ret til at drikke sig fuld saa meget de ville, men hvad der er forbudt, er at vise sig paa offentlige Steder i beskænket Tilstand. Kan den rige Bølle — hvis man tænker sig en saadan — lade være dermed ved at